

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ

ΟΤΑΝ ΕΦΥΓΑΝ
Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Ένα βιβλίο με πολλά συναισθήματα και αγάπη!

Η Αγγελίνα, ένα κορίτσι που είχε ζήσει με τα αγάλματα του αρχαιολογικού μουσείου, μπορούσε να μιλάει , να τραγουδάει και να χορεύει μαζί τους. Από μικρή έλεγε πως έμοιαζε μαζί τους, καθώς, όπως είχαν κι εκείνα μόνο ένα χέρι ή ένα πόδι, έτσι είχε κι εκείνη. Είχε γεννηθεί με ένα κανονικό χέρι και με ένα μισοσχηματισμένο, ένα “καταραμένο” όπως το αποκαλούσε... Όμως, εκτός από τα αγάλματα, είχε και έναν άλλο σάρκινο φίλο, τον Τίκο. Ο Τίκο είχε σαν την Αγγελίνα, κάτι διαφορετικό από τα άλλα παιδιά. Φορούσε γυαλιά που είχαν πολύ χοντρούς φακούς, γιατί δεν έβλεπε καλά. Τα υπόλοιπα παιδιά τους κορόιδευαν εξαιτίας της διαφορετικότητάς τους...

Όλα κυλούσαν κανονικά, όμως όλα άλλαξαν όταν ο Μουσολίνι κήρυξε πόλεμο. Όλοι όσοι εργάζονταν στο μουσείο δούλευαν ασταμάτητα και χρησιμοποιούσαν την ίδια φράση ξανά και ξανά "να προλάβουμε.." Έκρυβαν ένα μυστικό και η Αγγελίνα το ήξερε καλά αυτό... Έτσι, αποφάσισε μαζί με τον Τίκο να μάθουν τι τους έκρυβαν. Πήγαιναν έξω από το μουσείο και προσπαθούσαν να δουν τι έκαναν. Επίσης, ακολουθούσαν τα μεγάλα φορτηγά που έπαιρναν μεγάλα κιβώτια από το μουσείο και τα έκρυβαν, όπως είδαν, σε σπηλιές. Μια μέρα, η Αγγελίνα αποφάσισε να παραβλέψει την εντολή του κύριου Μίλτου, του φύλακα, και να μπει μέσα στο μουσείο. Όμως αυτό που είδε την ξάφνιασε περισσότερο απ' ό,τι περίμενε.. Όλα τα αγάλματα έλειπαν από τη θέση τους... Όμως δεν πρόλαβε να δει πολλά, αφού ένας φύλακας την έβγαλε έξω από το μουσείο. Οι γονείς της όμως της είπαν το μεγάλο μυστικό τους... Έκρυβαν τα αγάλματα για να μην τα βρουν οι εχθροί και τα κάνουν ιδιοκτησία τους.

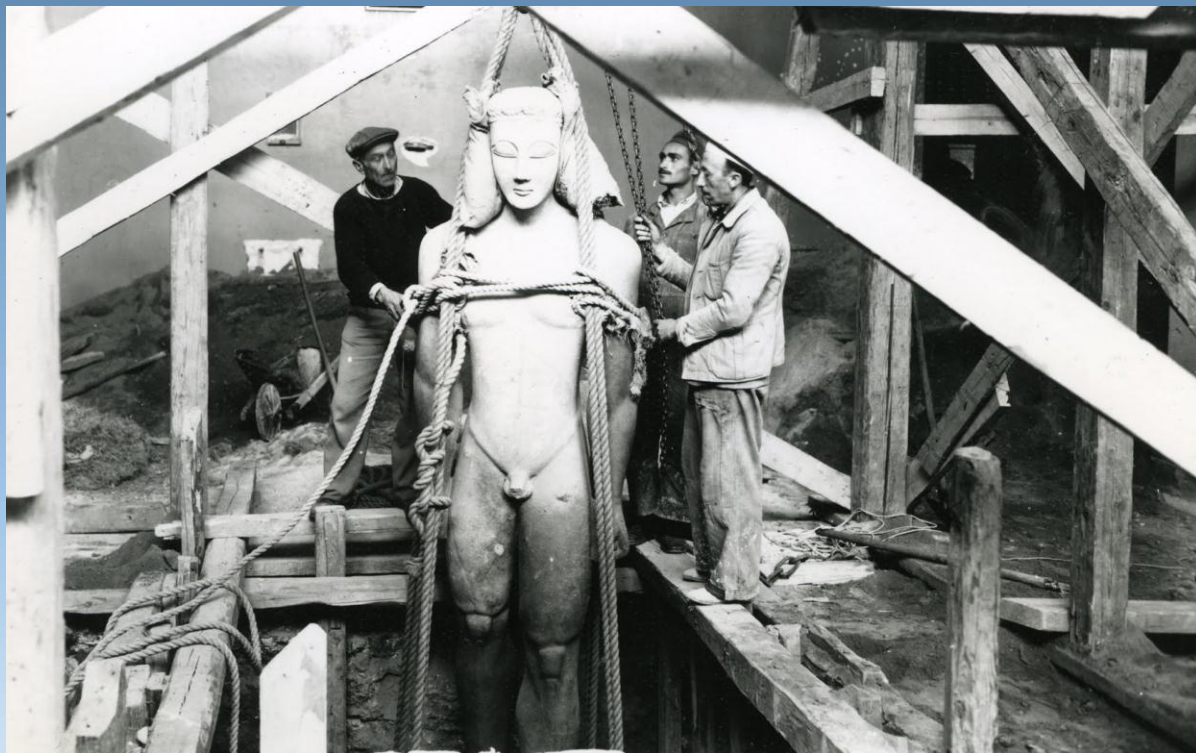
Η προστασία των αρχαιοτήτων στα χρόνια της Κατοχής

Τα αγάλματα καθώς και τα άλλα εκθέματα, όπως τα μεγάλα πήλινα αντικείμενα, για να τα προστατέψουν από τους εχθρούς, καλύτερη λύση θεωρούνταν η κατάχωση στα δάπεδα και στις αυλές των μουσείων ή και στα υπόγειά τους. Η κατάχωση έπρεπε να γίνει στο μεγαλύτερο δυνατό βάθος και τα αγάλματα να τοποθετηθούν σε οριζόντια θέση. Όλοι όσοι είχαν αναλάβει την εργασία αυτή, συγκεντρώνονταν στο μουσείο πολύ νωρίς, πριν ξημερώσει, κι έφευγαν από εκεί τη νύχτα. Όλη η δουλειά γινόταν στα υπόγεια του μουσείου. Μαζί με τις αρχαιότητες, σε κιβώτια μπήκαν και τα βιβλία καταγραφής.

Τελικά τα κατάφεραν...

Η επιχείρηση στο Εθνικό Μουσείο, όπως και στα περιφερειακά μουσεία, κατάφερε να διασώσει τον αρχαιολογικό πλούτο της χώρας σε μια πολύ δύσκολη περίοδο.

Όταν έμαθε και ο Τίκο για την επιχείρηση διάσωσης του Αρχαιολογικού Μουσείου, θέλησε να προστατέψει κι εκείνος τα αγάλματα της δικής του εποχής. Έβγαζε τα αγάλματα και τα έκρυβε κάτω από τα δέντρα, κοντά στο κρησφύγετο το δικό του και της Αγγελίνας. Ο πόλεμος έφτασε για τα καλά και στην Αθήνα. Στον Τίκο και στην Αγγελίνα, που είχε μπει κι εκείνη στην επιχείρηση, είχε μείνει ακόμα μόνο ένα άγαλμα για να θάψουν κάτω στο χώμα. Όμως για να μπορέσουν να το κάνουν, έπρεπε να παραβούν έναν κανόνα των κατακτητών... Έδωσαν ραντεβού τα χαράματα. Όταν η Αγγελίνα πήγε να βγει από το σπίτι της, για να συναντήσει εκείνον και τον Νίκο, αυτόν που τους δάνειζε το ποδήλατό του για να κάνουν τις παρακολουθήσεις τους, ακούστηκαν πυροβολισμοί. Κρύφτηκε και μετά από αρκετή ώρα πήγε να δει αν αυτός που είχαν πυροβολήσει ήταν ο Τίκο. Κοίταξε τον πρώτο που ήταν πεσμένος κάτω και δεν ήταν. Προχώρησε όμως λίγο πιο κοντά και τότε τον είδε... Ήταν κάτω και πάνω του φαινόταν ένας κόκκινος λεκές... Η Αγγελίνα τον αποχαιρέτησε κάνοντας αυτό που της είπε... Λέγοντάς του μια ιστορία... Την δική της και τη δική του..

Αφού πια είχε τελειώσει ο πόλεμος, μετά από επτά ολόκληρα χρόνια, η Αγγελίνα πήγε να ξεθάψει τα αγάλματα που είχε θάψει μαζί με τον Τίκο. Όμως πρώτα ξέθαψε τον “θησαυρό” του, ένα τσίγκινο κουτί με τα προσωπικά του αντικείμενα, δυο φωτογραφίες με τους γονείς του και μια με την αδερφή του, ένα αυτοκινητάκι που του είχε χαρίσει και το λουλούδι που φορούσε η Αγγελίνα, την ημέρα των γενεθλίων του...

Αντικείμενα μονάκριβα, που στην ψυχή της Αγγελίνας θα μείνουν αθάνατα, όπως και η μνήμη του μοναδικού φίλου της...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Α'2